

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. P.,** zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 20/2004 - 22 ze dne 21. 7. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 20/2004 - 22 ze dne 21. 7. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 39/VL - 10 - 16 - 2004 ze dne 14. 1. 2004, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že důvodem k opuštění země jeho původu byly ekonomické potíže způsobené nedostatkem pracovních příležitostí. Tyto ekonomické potíže prohlubovaly bezvýchodnost jeho rodinné situace, kdy se musel doma starat o nemocnou sestru a otce. Odchodem ze země svého původu se snaží vydělat peníze na léčbu. Stěžovatel připouští, že zákon o azylu za azylově relevantní důvod skutečně nepovažuje ekonomické důvody, krajský soud se však nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel

tak má za to, že napadený rozsudek krajského soudu je nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení azylu. Zároveň stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení poukazoval toliko na své potíže ekonomického charakteru, a tedy neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být v zemi svého původu vystaven pronásledování. Zamítl-li přitom žalovaný stěžovatelovu žádost podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, již se neměl zabývat otázkou splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a tedy neučinil-li tak, pak se nezákonnosti nedopustil.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným uváděl tytéž důvody, na nichž setrval i nyní v kasační stížnosti. O azyl v České republice požádal z důvodu svých ekonomických problémů v zemi původu, potřeboval zde vydělat peníze na léčení své sestry. Jediným důvodem jeho žádosti o azyl je tedy možnost pracovat v České republice. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi svého původu mohl být vystaven pronásledování, a na základě § 16 odst. 1 písm. g) jeho žádost o udělení azylu zamítl. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž žádal o přezkoumání rozhodnutí žalovaného „z humanitárních důvodů“. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl; dospěl k závěru, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl žalovaným aplikován důvodně. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 14. 9. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 23. 9. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost shledává Nejvyšší správní soud přípustnou, neboť obsah kasační stížnosti odpovídá uplatnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě přezkoumal, vázán kasačními důvody a obsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatel, že se Krajský soud v Ostravě nezabýval dostatečně tím, zda v případě stěžovatele jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, pak při posouzení této námitky se musí Nejvyšší správní soud nutně nejprve zabývat otázkou, zda Krajský soud v Ostravě přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Jen tak lze posoudit, zda bylo třeba zabývat se splněním podmínek pro udělení azylu podávaných z § 14 zákona o azylu či nikoli. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatel v průběhu správního

řízení setrval na konstataci důvodů spočívajících v potřebě setrvat na území České republiky z důvodu potřeby vydělat zde peníze na léčení své sestry, pak toto jeho tvrzení objektivně nesvědčilo o tom, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno, ani že by byl za jejich uplatňování pronásledován. Stěžovatel rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel v kasační stížnosti navíc výslovně potvrzuje, že důvodem jeho žádosti jsou skutečně ekonomické důvody, jak shledal i žalovaný. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že v případě stěžovatele byly dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li přitom otázku splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu Krajský soud v Ostravě shodným způsobem, jak shora podal Nejvyšší správní soud, tj. že toto ustanovení zákona o azylu bylo aplikováno důvodně, pak je zřejmé, že v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává.

Dospěl-li Krajský soud v Ostravě k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, což také nečinil. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatel neuvedl ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohl být vystaven pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu plně dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodů předvídaných v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto Krajský soud v Ostravě nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval. Z těchto důvodů tedy není stěžovatelova námitka absence posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
člen senátu určený dle rozvrhu práce
provést jednotlivý potřebný úkon v době
překážky v práci předsedkyně senátu
JUDr. Milady Tomkové